

(reportáž z prvního večera *Martiny Trchové a Karolíny Skalníkové* v *Malostranské Besedě*)

Když dozněl *Pochod padlých revolucionářů* hraný **Matějem Rakem** na harmoniku při posledním pořadu [Martiny Trchové](#) v divadle Akcent v Ženských domovech na Smíchově, věděla Martina, že její pravidelný měsíční pořad s hosty nekončí. Nevěděla jen, kam se "Akcent" přestěhuje.

Od středy **22. září 2005** je jasné, že novým působištěm Martiny a Karolíny Skalníkové je **Malos transké beseda**.

Pavel Hurt z ka

Martina Trchová v Malostranské Besedě

foto: Tomáš Pohl ©

pely Sekvoj nazval Malostranskou Besedou českou Old Grand Opry. Martinu s Karolínou jsem v Besedě zažil, ale jen jako hosty. Jenže šel čas a obě dívky podle mého názoru na tuto legendární scénu patří.

Otevřenou ale stále zůstává období, kdy bude Beseda načas uzavřená kvůli rekonstrukci s řečnickou otázkou, jak bude scéna vypadat po rekonstrukci? Podle informace Mikuláše Radosty, který mi vždy "trhne" lístek, by se mělo hrát do konce prosince, ale informace není definitivní.

Přes její nesporné zkušenosti na scéně byla ten večer na Martině Trchové vidět tréma. Jenže na tu nebylo moc času, protože se přiblížila půl devátá a začátek.

Martina přivítala Karolínu Skalníkovou a prozradila, že před odjezdem na zájezd na Slovensko zapomněla Karolína flétnu.

První polovina před přestávkou pak patřila nejen Martině a Karolíně, ale i jejich hostům. V repertoáru samozřejmě převažovaly písně z alba *Čerstvě natřeno*, které čekalo v krabičce na ty diváky, kteří jej ještě nemají, spolu s plakátem.

Prvním hostem byl Marek "basák" Štulír z Jarretu a ten jako první píseň doprovodil *Zrnko písku* v *hodinách*

V populární *Odnikudnikam* Karolína v závěru nezvládla flétnu, což naznačilo, že trému nemá jen Martina. Jenže Martina se ukázala jako profesionálka a sdělila těm divákům, kteří chtějí slyšet píseň celou a bez chyby, ať si koupí desku. Navíc byl údajný kiks způsobený tím, že dívky měli za sebou chlapa, tedy Marka.

Druhým hostem a chlapem byl **Jan Matěj Rak** s kytarou a prsty kouzelníka. Matěj doprovodil titulní píseň *Čerstvě natřeno* a na podle mě jednu z nejhezčích písní *Bostonský ledový čaj ve čtvrtek o páté ráno* jej doplnil ještě **Lukáš Klíma** s houslemi.

Tuhle píseň jsem slyšel premiérově (spolu s ostatními) jako pravidelný (ne vždy) divák Akcentu, ale právě housle Lukáše Klímy, elektrická kytara Martiny a prsty Matěje Raka zvedly tentokrát imaginárně diváka ze židlí. Právě v takovém pojetí se prokáže, jak krásnou věc Martina dokázala složit.

Matěj Rak pak přidal sólo Ježkův *Buggati step* a *Ezopa a brabence* (z filmu Pudr a benzín) a potlesk neměl konce. Moc se těším na desku, kde tyhle a další "ježkárný" hrané Matějem zazní.

Aby nebyl všem problémům konec, Martině odešel mikrofon, ale půjčila se Karolínin a na přídávky už fungoval i ten její.

Tři přídávky před přestávkou nejsou v Besedě časté, ale tentokrát by diváci vytleskali i další. Ale poslech *Křížem krážem*, dlouho nehrané čtyři roky staré písně *Příteli* a mé oblíbené, *Návrat ztraceného syna*

, posunuly začátek přestávky a tedy i konec představení. Takový posun ale nikomu nevadil. V případě

Návratu ztraceného syna

jsem se setkal s názorem, že Martina zpívá o něčem, k čemu nezískala ještě mateřské zkušenosti. Já myslím, že je to stejný názor jako například mít za zlé (nechci užít slovo "vyčítat") Honzovi Vyčítalovi, že složil píseň věnovanou štábnímu kapitánovi Morávkovi, hrdinovi odboje za druhé světové války, přestože Honzu v té době ještě vozili v kočárku a v odboji nebyl.

Po přestávce nastoupila na pódium liberecká kapela [Jarret](#) posílená **Honzou Provazníkem** (saxofon a foukačka), nevlastním bratrem Marka Štulíra.

Jarret, bez Honzy Provazníka, jsem slyšel 10. září 2005 jako hvězdu FOLKomínu.

"Posila" Jarretu - Honza Provazník

foto: Tomáš Pohl ©

Jenže Jarret je pro mě jako dobrý chleba, který se nepřejí. Každý koncert je v něčem trochu jiný, byť repertoár kapely, obsahující i řadu písní na připravovanou desku, znám téměř nazpaměť.

Nová deska by měla vyjít příští rok v květnu.

Vedle mě seděli mí dva kamarádi, kteří Jarret viděli a slyšeli podruhé v životě. Po koncertu jsem poznal, že to nebylo podruhé a naposledy.

Nevím, už před kolika léty jsem Jarret, ještě s Bohoušem Vašákem, slyšel poprvé. U málokteré kapely nebo zpěváka se stane, že mě dostane "na první ránu", ale tady nebylo pochyb, že se rodí další láska.

Ta parta z okresního města kolem malé blond'até učitelky ze základky, Hanky Skřivánkové, válcuje řadu rádob slavnějších jmen.

A tak nevím už pokolikáté jsem nedýchal při *Bouři*, *Blues pro první řadu* a dalších novějších písničkách, jejichž jména sice zatím ještě neznám, ale v duchu si je zpívám.

Hanka Skřivánková se mazlí se slovy, chvílemi je křičí, pak šeptá, zpívá celou svou duší a ovládá všechny duše kolem. V té chvíli věřím v kouzla a čáry.

Hostem kapely byl kytarista Lenky Dusilové (dříve Druhá tráva) **Martin Ledvina**, který hostoval i na koncertu v Telči. Takový vynikající hráč nepotřebuje velký komentář.

Honza Noha bez širokých kšand a s dlouhými vlasy zazpíval jako vždy výborně *Příběh Váni*, skladbu Bulata Okudžavy, kterou znám v tradičním podání Hany Hegerové. Jarret jí dal jiný kabát a z malé Marušky, kterou Váňa opustil s artistkou, udělal Martinu.

Na závěr zněl podzimní chorál o tom, že *Venku zuří jaro* a byla téměř půlnoc.

Byl to krásný večer, ale další bude pravděpodobně až po Novém roce a zda bude v Besedě se zatím neví. Důležité je, že se s Martinou a Karolínou a jejími hosty budeme zase pravidelně scházet.